

Det er derfor, det er så afgørende, at vi får lavet en indsats, der målrettet har udgangspunkt i de her børns vilkår – både i forhold til deres helbred og med et kriminalitetsforebyggende sigte; fordi der altså er en overrisiko på cirka en faktor tre for, at de selv ender samme sted som deres forældre på et tidspunkt. Derfor er det helt oplagt at sætte ind både af hensyn til børnene og af hensyn til et kriminalpræventivt perspektiv. Og derfor synes jeg også, at der er behov for lovgivning på området. Vi har tidligere haft et andet beslutningsforslag om rettigheder, og det her handler så mere om faciliteter.

Hvad angår det med selve faciliteterne, som er det første i beslutningsforslaget, synes jeg altså, at det er naturligt, at man slår fast, at alle fængsler og arresthuse er nødt til at have børnebesøgsfaciliteter. Det er jo rigtigt, at der nogle steder kan være nogle fysiske forhold, der gør det meget vanskeligt, men så mener jeg altså, at man enten må placere indsatte, der har børn, i nogle andre fængsler og arresthuse, eller også må man lave nogle nødløsninger, opstille nogle pavilloner og indrette sig på en måde, så det alligevel kan lade sig gøre.

Men hvis ikke man er klar til at vedtage, at der skal være de her faciliteter, tror jeg heller ikke, at vi kommer dertil. For så vil man høre, som man hørte justitsministeren og Dansk Folkepartis ordfører sige: Jo, men på den anden side er der også nogle arresthuse, der er gamle, og så kan det ikke lige lade sig gøre. Nej, det er muligt, at det er vanskeligt, men det er jo så igen de børn, hvis forældre havner i de arresthuse, som det går ud over, og det er derfor, at man er nødt til at gøre noget håndfast ved det.

Så synes jeg måske også, det er lidt frisk af justitsministeren at fremhæve et eksempel, hvor private er gået ind og har sponsoreret i forbindelse med et arresthus. Altså, jeg er helt åben over for sponsorering; men jeg synes, det er meget at forlade sig på fra regeringens side, at private virksomheder skal gå ind og sponsorerer for at sikre, at børn af indsatte får nogle ordentlige besøgsvilkår. Det må man kunne gøre bedre.

Så er der det spørgsmål, som meget af debatten har handlet om, fordi det er det særskilt nye her. Det er spørgsmålet om at afsone domme på over 3 måneder med elektronisk fodlænke, hvis man er enlig forsørger. Der synes jeg egentlig at debatten med fru Vivi Kier var den mest interessante, for fru Vivi Kier havde jo det rigtige udgangspunkt, nemlig barnets tarv.

Jeg må sige, at vores støtte til fodlænkeafsoning jo er betinget af, at det netop er en straf, altså at det ikke er en slags rabat, som man kunne høre nogle være inde på, eller en fribillet af en eller anden art. Det er en straf, som man bl.a. benytter, fordi man har gode erfaringer med, at det har et meget fint resocialiserende sigte at fastholde folk dér, hvor de er; og alligevel får de deres straf.

Det er altså ingen dans på roser at være fodlænkeafsoner, bestemt ikke. Men det er helt klart, at hvis man vil have det, som er vores og jo åbenbart også – i hvert fald, når vi holder taler – De Konservatives udgangspunkt, at det er barnets tarv, ja, så er det altså helt oplagt at kigge på, at det er det, at de har børn, der netop er afgørende for, at man forholder sig til, om det her var en strafform, der var mere velegnet til at sikre barnets tarv end den strafform, som er gængs for en straf på over 3 måneder. Det er så klart, at man er nødt til at tage forbehold for, at der kan være forskellige typer af forbrydelser og kriminalitet, som gør, at fodlænkeafsoningen er uegnet.

Men vi synes som udgangspunkt ikke, at der er noget i vejen for at sige, at en dommer kan foretage den vurdering ud fra barnets tarv, og at der så til gengæld selvfølgelig skal være en vurdering, i forhold til hvor alvorlig en kriminalitet det er, men at det altså ikke skal være den almindelige 3-måneders-grænse. Det betragter vi ikke som en rabat eller som en bedre stilling af kriminelle, som også er enlige forsørgere.

Jeg må sige, at jeg er helt afvisende, når Dansk Folkeparti mener, at det nærmest skulle være en straffeskærpelse omstændighed, hvis man har et barn, når man er kriminel. Det synes jeg er en helt absurd tankegang, fordi man så bare vil straffe barnet endnu mere. Det tror jeg heller ikke at hr. René Christensen mener sådan helt i praksis, men det var i hvert fald det, der blev sagt.

KL 17.42

Så jeg håber, at vi kan komme videre med diskussionen om fodlænkeafsoning for enlige forsørgere. Jeg er i hvert fald glad for, at både S og SF var positive over for dette element såvel som over for de andre elementer i forslaget, ligesom jeg også har lovet på Enhedslistens vegne at meddele, at det er de også.

Så er der diskussionen om kommunikationsformer, hvor jeg er glad for at høre, at der er for søg i gang. Jeg håber så, at vi kan vende tilbage til at diskutere, om ikke de forsøg bør give an-